

SISTEMUL ANTROPONIMIC OLTENESC. CARACTERISTICI GENERALE

Elena-Camelia ZĂBAVĂ

Necesitatea de *a numi* este fundamentală: numirea separă, distinge și individualizează. De aceea, cunoașterea temeinică a unui popor și a unei limbi impune aproape de la sine și cunoașterea numelor proprii specifice, îndeosebi a numelor de persoană.

Pentru studiul antroponimiei și implicit și al toponimiei nu este suficientă cunoașterea condițiilor interne, ci se impune a fi cunoscută în amănunt atât istoria poporului respectiv, cât și a popoarelor învecinate. Spre exemplu, după războiul ruso-turc din 1806-1812, la chemarea guvernului țarist pentru a popula regiunile din sudul Rusiei, un număr destul de mare de bulgari migrează la nord de Dunăre. O parte din emigranții bulgari au rămas în Principatele Române, formând numeroase sate sau așezându-se în sate cu populație românească, fapt consemnat de altfel de catagrafiile diverselor județe din această perioadă. (Bolocan 1996: 7) Numele din regiunea de șes a Munteniei și a Olteniei nu se explică, în marea lor majoritate, cum crede Iorgu Iordan, „prin simpla vecinătate a românilor cu o populație de limbă slavă” (Iordan 1983: 15). Numele vechi, preluate de la slavi, au fost în totalitate încorporate în sistemul românesc cu mult înainte de secolul al XIX-lea (Bolocan 1996: 8). Numele de persoană care conțin sufixe bulgărești (mai cu seamă *-ev* și *-ov*), dacă nu sunt rezultatul slavizării unor nume mai vechi de către scribii documentelor noastre, provin, în marea lor majoritate, din epoca amintită mai sus (Bolocan 1971: XXVII).

Antroponimele ce urmează a fi supuse discuției noastre se referă la regiunea Olteniei, cu cele cinci județe ale ei: Olt, Dolj, Gorj, Mehedinți și Vâlcea.

În general, principalele mijloace de formare a numelor de familie românești sunt conversiunea antroponimică și derivarea cu sufixe antroponimice, fie că numele de familie în discuție provine dintr-un prenume, fie dintr-un toponim, din nume de meserii ori din porecle.

Numele simple, fără modificare formală, a căror structură coincide cu a prenumelui de la care provine, reprezintă, cantitativ vorbind, o categorie importantă de nume de familie românești constituită istoricește prin schimbarea valorii funcționale a antroponimelor omonime, așadar prin conversiune antroponimică.

Aceste antroponime, având caracter bifuncțional, se pot utiliza atât ca nume de botez (valoare primară), cât și ca nume de familie (valoare secundară) (Stan 1965: 171-172).

Din materialul antroponimic avut la dispoziție¹ (cu referire numai la Oltenia) am selectat următoarele nume de familie provenite de la prenume, prin conversiune antroponimică: *Alexandru, Ana, Andrei, Anghel, Anton, Achim, Adam, Avram,*

Badea, Barbu, Bârsan, Bogdan, Bujor, Busuioc, Călin, Cărstea, Chiriac, Cîrstea, Clement, Constantin, Cozma, Crăciun (Goicu: 1999, 45-51), Cristea, Dafin, Damian, Dan, Daniel, David, Dimitriu, Dincu, Dobre, Drăgan, Drăghici, Dragomir, Dragotă, Dragu, Dumitru, Ene, Filip, Florea, Garoafă, Gavril, Gheorghe, Grigore, Hristea, Iacob, Iacov, Iancu, Ignat, Ilie, Ioan, Ion, Iordan, Iorgu, Iosif, Irimia, Irina, Istrate, Ivan, Lazăr, Laurențiu, Luca, Lupu, Mădălin, Manea, Manole, Maria, Marin, Matei, Mihai, Mihail, Miha, Mircea, Moise, Neacșu, Neagu, Nichifor, Nichita, Nicolae, Nistor, Novac, Oprea, Pătru, Pamfil, Panait, Pandele, Pantelimon, Pârvu², Paraschiv, Paul, Pavel, Petre, Petru, Pîrvu, Preda, Radomir, Radu, Rizea, Robert, Save, Savu, Sebastian, Simion, Spiridon, Stan, Stanca, Stanciu, Stancu, Stelea, Stelian, Stoian, Stoica, Stro(i)e, Șerban, Ștefan, Tatomir, Teodor, Toma, Traian, Tudor, Udrea, Vasile, Victor, Vintilă, Viorel, Virgil(iu), Vladimir, Vlaicu, Voicu, Voinea, Zaharia, Zamfir.

Cele mai multe nume de familie de acest tip sunt, după cum se poate observa, la origine, prenume hagiografice, majoritatea forme populare: *Cristea, Dumitru, Gheorghe, Grigore, Iancu, Ion, Mihai, Petre, Ștefan, Vasile* etc.; dar și numeroase forme „neutre” (canonice la origine, dar despre care nu se poate spune că sunt exclusiv savante sau exclusiv populare): *Andrei, Constantin, Ene, Ilie, Ivan, Lazăr, Marin, Toma, Tudor, Zaharia* etc.; și mai puține forme savante: *Anghel, Clement, Ioan, Luca, Mihail, Nicolae* etc.

Numele de familie formate prin conversiunea prenumelor laice sunt mai puțin numeroase: *Bogdan, Bujor, Busuioc, Dafin, Dragomir, Dobre, Florea, Garoafă, Florea, Radu, Vlad, Voicu* etc.

Numărul mare de prenume transformate prin conversiune antroponimică în nume de familie reflectă, de fapt, indirect, o imagine a popularității prenumelor corespunzătoare. Trebuie remarcat, însă, că în zilele noastre o serie de nume de familie (*Badea, Barbu, Bîrsan, Bujor, Busuioc, Chiriac, Dobre, Drăghici, Ignat, Ivan, Lupu, Neacșu, Neagu, Nedelcu, Stanciu, Udrea, Voinea* etc.) la origine prenume, se folosesc precumpănitor, dacă nu chiar exclusiv, ca nume de familie. Un astfel de caz de conversiune onomastică „absolută” ar fi numele în -otă: *Balotă, Calotă, Dobrotă, Dragotă* etc.³.

Alături de aceste forme complete se întâlnesc cazuri în care avem de-a face cu nume de familie provenite din hipocoristice sau diminutive, formate în limba română. Spre deosebire de prenumele respective, care au la origine o coloratură afectivă, numele de familie omofone au primit statut de forme oficiale. Ca nume de familie *Dinu* sau *Ioniță*, de exemplu, își pierd valoarea afectivă inițială și nu sunt cu nimic mai puțin oficiale decât *Constantin* sau *Ion*.

Nume de familie provenite din hipocoristice primare: *Alecu, Alexe, Costică, Costin, Dinu, Ducu, Duță, Duțu, Ghiță, Gică, Gogu, Gore, Guță, Mișu, Mitică, Mitrache, Mitrică, Mitre, Mitru, Nae, Niță, Nițu, Nuța, Nuță Nuțu, Oana, Oană, Ristea, Sandu, Ștefi, Tănase Tică, Ticu, Titi, Titu, Uțu, Vlad*.

Nume de familie provenite din diminutive: *Ancuța, Anița, Achimuț, Andreiaș, Andreiță, Angheluș, Angheluță, Antonaș, Achimaș, Achimuț, Adămiță, Adămuță, Avramioru, Avrămuț, Avrămică, Bujorică, Crăciunică, Cristel, Dănuț,*

Dănișor, Dinuț, Dinuleț, Fănică, Fănuț, Florică, Floricel, Floricică, Gheorghită, Gorică, Grigoraș, Guțică, Iliuță, Ionică, Ioniță, Ionișor, Ionuț, Ivănuș, Lăzărică, Lăzăruț, Marinică, Mihăiță, Mitruț, Oprica, Oprică, Oprița, Opriță, Pătrașcu, Pătruț, Petrică, Petrișor, Petruț, Preduș, Preduț, Răducu, Răduț, Sănducu, Sănduțu, Stănel, Stănică, Stănicuț, Stelică, Stoichiță, Șerbănică, Șerbănel, Ștefănel, Ștefănică, Ștefăniță, Vasilică, Vasiluță, Vlăduț.

Aceste nume nu au sufixe speciale, proprii numelor de familie. Sufixele *-ică, -iță, -uță, -uleț, -ișor, -el, -aș* sunt morfeme cu ajutorul cărora antroponimele în discuție s-au format ca prenume; drept urmare analiza derivării se va face la nivelul prenumelor, în timp ce numele de familie corespunzătoare lor s-au constituit prin conversiune, fără a suferi modificări de ordin morfematic (Vascenco 1995: 12).

Numele de familie formate prin conversiunea prenumelor au caracter general și predominant nu numai în sistemul standard (*Ibidem*: 13), ci și în diferite microsisteme regionale (Candrea 1935-1936: 51, Moise 1969: 9). Așadar se poate spune că este vorba de cea mai caracteristică structură pentru antroponimia românească, luată în întregul ei (Vascenco 1995: 13).

Deși există atât prenume masculine, cât și feminine, numele de familie studiate de noi provin, în cea mai mare parte, din prenume masculine. Participarea prenumelor feminine la formarea numelor de familie este destul de limitată, având în același timp și o istorie greu de precizat. Cele două surse de proveniență a numelor de familie – prenume masculine și feminine – diferă atât ca număr de elemente, cât și ca distribuție geografico-statistică (Bolocan 1999: 406).

Totuși, analizând cele câteva prenume feminine excerptate din baza de date de care dispunem, care sunt și nume de familie, se observă că toate sunt prenume foarte vechi, având, în general, pe Oltenia, frecvență mare: *Ana* – 381, *Elena* – 144, *Floarea* – 1361, *Ioana* – 1622, *Irina* – 7, *Maria* – 1617, *Stanca* – 1881. Aceste nume sunt la origine matronimice, adică nume ereditare indicând descendența pe linie maternă. Christian Ionescu consideră că acest procedeu de numire a copiilor după numele mamei este foarte vechi, cu atestări în latină din perioada imperială târzie și comun tuturor popoarelor romanice. Faptul că în desemnarea urmașilor și a familiei s-a pornit de la numele mamei și nu de la cel al tatălui se poate explica fie prin importanța mai mare a femeii în anumite situații, fie prin caracterul mai puternic distinctiv al numelui acesteia (Ionescu 1990: 245). Dar nu toate numele de familie feminine indică descendența maternă: este posibil ca soțul, intrat prin căsătorie în casa soției, să ia numele acesteia; este vorba despre obiceiul cunoscut ca „ginerire” (*Ibidem*). O altă situație ar fi aceea când o văduvă, rămasă mai mult timp să îngrijească de problemele familiei, a putut să impună numele său în momentul fixării numelor de familie (Goicu 1996: 88).

Prin urmare, numărul mare de nume de familie provenite din nume de botez masculine se explică nu prin faptul că repertoriul numelor feminine, canonizate de biserică, este mult mai sărac decât cel al prenumelor masculine, ci prin considerente de ordin juridic și social privind rolul bărbatului în familie și, de aici, moștenirea numelui pe linie paternă.

Cele mai multe nume de familie din această categorie se formează de la numele de botez al unui cap de familie din trecut, a unui așa-zis *moș*, și de aceea, multe dintre ele sunt, de fapt, nume de botez în funcție patronimică, deosebindu-se de numele de botez al persoanei desemnate numai prin poziția pe care o ocupă (Toma 1972: 41).

Nume de familie provenite din prenume derivate: *Alexandroiu, Alexandrescu, Andreescu, Andreoiu, Anghelache, Anghelianu, Anghelescu, Angheloiu, Antonache, Antoneanu, Antonescu, Antonoiu, Antonovici, Achimescu, Achimoiu, Adamescu, Adămescu, Adamache, Avramescu, Avramoiu, Avrămescu, Avrămoiu, Bujoreanu, Bujorescu, Busuioceanu, Busuiocescu, Călineanu, Călinescu, Călinoiu, Cîrstenoiu, Cîrstescu, Cîrstoiu, Constantineanu, Constantinache, Constantinescu, Constantiniu, Cosmănescu, Cosmulete, Cozmescu, Cozmulete, Crăciuneanu, Crăciunescu, Crăciunoiu, Cristescu, Cristinescu, Cristinoiu, Damienescu, Damienoiu, Danilescu, Danielescu, Davidescu, Davidoiu, Dimitrescu, Dobreanu, Dobrescu, Dobrete, Dobromirescu, Drăgănete, Drăgănoiu, Drăghicescu, Drăghiceanu, Drăghicioiu, Dragomirescu, Dragomiroiu, Dragotescu, Dragoteanu, Dragotoiu, Dragulescu, Dragulete, Dragulescu, Dumitrescu, Dumitrașcu, Dumitrache, Enăchescu, Enăchioiu, Enescu, Enoiu, Filipescu, Filipoiu, Floreanu, Florescu, Floricescu, Floricioiu, Gavrilescu, Gavriloiu, Gheorghescu, Gheorghete, Gheorghioiu, Grigorescu, Grigorete, Grigoroiu, Iacobescu, Iacovescu, Iacovete, Ianculescu, Ignăteanu, Ignătescu, Iliescu, Ionescu, Ionete, Iordănescu, Iordănete, Iorgulescu, Iosifescu, Irinoiu, Irimescu, Istrătescu, Ivănoiu, Lăzărescu, Lăzăroiu, Leontescu, Leontinescu, Lucescu, Lupescu, Mănescu, Manolescu, Manolache, Manoloiu, Mariescu, Marinache, Marinete, Marinescu, Marinoiu, Mateescu, Mihăescu, Mihăilă, Mihăilescu, Mihăiloiu, Mircescu, Mircete, Nichiforescu, Nichiteanu, Nichitescu, Nichitoiu, Nicolaescu, Nicolete, Niculaescu, Nistoran, Nistorescu, Nistoroiu, Novacescu, Novaceanu, Opreanu, Opreșcu, Pătroi(u), Pătrulescu, Pătrulete, Pamfiloiu, Panaitescu, Pandelescu, Pantelimonescu, Pârvescu, Pârvoiu, Pârvulescu, Pârvulete, Pârvuloiu, Paraschivan, Paraschivescu, Paraschivoiu, Paulescu, Pavelescu, Paveloiu, Petreanu, Petrescu, Petruescu, Pîrvan, Pîrvănescu, Pîrvoi(u), Pîrvulescu, Pîrvulete, Pîrvuloiu, Predeanu, Predescu, Radomireanu, Radomirescu, Rădoi(u), Rădoiescu, Răducan(u), Răducănescu, Răducăniță, Răducănoiu, Rădulescu, Rizeanu, Rizescu, Rizoiu, Savescu, Savulescu, Săvulescu, Săvulete, Scarlatescu, Scarlatoiu, Scărlătescu, Scărlătoiu, Simionescu, Simionoiu, Spiridonescu, Stancu, Stanculescu, Stanculete, Stăncete, Stăncescu, Stanciu, Stăncioiu, Stănculeanu, Stănculescu, Stănculete, Stănescu, Stănete, Stoican, Stoicănescu, Stoicănoiu, Stoiceanu, Stoicescu, Stoiencescu, Stoienoiu, Stro(i)escu, Șerbănescu, Șerbănete, Șerbănoiu, Ștefăneanu, Ștefănescu, Ștefănoiu, Tatomirescu, Teodoreanu, Teodorescu, Teodoroiu, Tomescu, Tudorache, Tudoran, Tudoranu, Tudorescu, Tudoroiu, Vasileanu, Vasilescu, Vasiloi(u), Victorescu, Vintilescu, Vintiloiu, Vladimirescu, Voiculeanu, Voiculescu, Voinescu, Voinete, Zamfirache, Zamfirescu, Zamfiroiu.*

Hipocoristice derivate: *Alexeanu, Alexescu, Alexevici, Alexoiu, Costineanu, Costinescu, Dinculeanu, Dinculescu, Dinculete, Dinculoiu, Dinulescu, Dinuțoiu, Duculescu, Duculete, Duțan, Duțescu, Duțoiu, Duțulescu, Duțulete, Fănuțescu, Fănuțoiu, Ghițescu, Ghițoiu, Ghițulescu, Ghițulete, Gogulescu, Gogulete, Guțescu, Guțoiu, Mișulescu, Mitranescu, Mitrescu, Mitricescu, Mitricioiu, Mitrulescu, Mitruițoiu, Moiseanu, Moiescu, Năescu, Niculescu, Niculete, Niculoiu, Nițescu, Nițoi, Nițoiu, Nițulescu, Nițulete, Nițuloiu, Nuțescu, Nuțoiu, Nuțulescu, Nuțuloiu, Ristescu, Ristoiu, Ristulescu, Săndoi(u), Săndulache, Săndulescu, Tănășescu, Tănășoiu, Ticuleanu, Ticulescu, Ticuloiu, Titescu, Titulescu, Uțulete, Uțescu, Uțoiu, Vlădeanu, Vlădescu, Vlădoiu, Vlădoianu, Vlădoiescu,*

Diminutive derivate: *Ancuțescu, Ancuțoiu, Anițescu, Anițoiu, Anuțescu, Anuțoiu, Dinuțoiu, Drăguțanu, Drăguțescu, Drăguțoiu, Floricescu, Floricioiu, Gheorghiuțescu, Gheorghiuțoiu, Iliuțescu, Mihăițeanu, Mihăițoiu, Mihuițescu, Mihuițoiu, Negoiuțescu, Oprican, Opricescu, Opriceanu, Opriceșcu, Opriceșoiu, Pătrășcanu, Pătrășcoiu, Pătrășculescu, Pătruțescu, Pătruțoiu, Petrișoreanu, Predușan, Preduțoiu, Răduțeanu, Răduțescu, Răduțoiu, Stăniceanu, Stănicescu, Stănicioiu, Stoichițescu, Stoichițoiu, Vlăduțescu, Vlăduțoiu.*

Pentru a forma nume de familie, s-au supus derivării numai prenumele tradiționale, atât formele savante, cât și cele populare ale numelor calendaristic-hagiografice. Forme derivate ale unor prenume neologice, *la modă*, nu se înregistrează în inventarul numelor consultat. Explicația ar consta în faptul că procesul de formare al numelor de familie se încheiase, probabil, la pătrunderea neologismelor respective în tezaurul antroponimic românesc. Știind că deschiderea spre prenumele neologice se explică și se motivează prin acțiunea criteriului estetic, prin dorința de a aduce o notă modernă, considerăm că în momentul formării și consolidării numelor de familie la baza atribuirii unui nume de botez stăteau cele două criterii „tradiționaliste”: calendaristic și genealogic.

În ceea ce privește formarea numelor de familie prin derivare, se poate spune că procesul este foarte productiv în Oltenia, dacă se are în vedere numărul mare de nume de familie obținute astfel. Cele mai productive sufixe pentru această zonă sunt: *-eanu: Angheleanu, Dobreanu, Floreanu, Amărășteanu, Băbeanu, Calafeteanu, Cărbuneanu, Cătăneanu, Răcăreanu, Albeanu, Dințeanu, Fumușeanu; -escu: Alexandrescu, Lăzărescu, Marinescu, Adămescu, Draagomirescu, Florescu, Călugărescu, Căpitănescu, Purcărescu, Albescu, Belețescu, Fălcescu; -oiu: Alexandroi, Dragomiroiu, Vasiloiu, Cătănoiu, Dogăroiu, Stupăroiu, Albăstroiu, Burtoiu, Mustățoiu, Nebunoiu; -ete: Cozmete, Grigorete, Voinete, Cojocărete, Popete, Purcărete, Bucălete, Bucurete, Lungulete, Mutulete; -aru: Brebinaru, Cătănanu, Jienaru, Ploștinaru, Rășinaru, Rovinaru, Șimnicaru, Tismănanu, Zimnicaru etc.*

În situația când la același prenume-bază se pot atașa mai multe sufixe: *Marinache, Marinete, Marinescu, Marinoiu* ori *Mihăescu, Mihăilă, Mihăilescu, Mihăiloiu* nu aveam de-a face cu familii antroponimice, cum s-ar putea crede la prima vedere, ținându-se seama de prezența unei baze și a mai multor sufixe, deoarece prin derivare aici nu se formează cuvinte noi, ci este vorba de sufixe

sinonime (sub aspect antroponomastic) care au disponibilitatea de a se atașa aceleiași baze, exprimând descendența pe linie paternă.

Numele de familie la origine porecle se pot forma pe trei căi: prin compunere: *Barbărasă, Belibou, Frunzăverde, Gâtscurt, Patrulei, Pendelete* etc., prin conversie antroponimică sau, mai bine spus, prin transfer apelativ denominativ → poreclă → supranume → nume de familie: *Coțofană, Curcă, Fluture, Frunză, Îmbucătură, Mămăligă, Opaiț, Rogojină, Topor* etc., și prin derivare cu sufixe antroponimice: *Albăstroiu, Albescu, Buzilă, Căpățâneanu, Dințeanu, Fălculete, Lungulescu, Mustățoiu, Negroiu, Nebunoiu, Strâmbulescu, Șchiopoiu, Tunseanu, Urâtescu, Zulufoiu* etc.

Spre deosebire de prenume și nume de familie, care aparțin sistemului oficial de denotație personală (format din elemente obligatorii în codul scris al limbii), poreclele și supranumele fac parte din sistemul popular de denotație, alcătuit, în general, din elemente facultative, dar de largă răspândire, mai ales în antroponimia rurală. În pofida unor trăsături comune, fiecare dintre cele două categorii antroponimice (poreclele și supranumele) dispune de anumite caracteristici distinctive: poreclele sunt antroponime populare care țin semasiologic de domeniul afectului, caracterizându-se printr-o nuanță ironică sau sarcastică, ca rezultat al dorinței de a ridiculiza diferite defecte personale; în vreme ce supranumele sunt antroponime care țin semasiologic nu atât de domeniul afectului, cât mai ales de domeniul intelectului, având o funcție denominativă propriu-zisă. Ele pun în evidență o caracteristică specifică, o trăsătură esențială a individului și, spre deosebire de porecle, nu urmăresc ironizarea persoanei (Vascenco 2001: 36).

În limba comună frecvența mai mare a unor sufixe într-o anumită regiune, faptul că formează mai multe derivate într-o zonă decât în alta duce la răspândirea inegală a sufixelor din punct de vedere teritorial și la delimitarea unor arii ale sufixelor.

În ceea ce privește antroponimele derivate nu se poate fixa cu exactitate o arie de răspândire, avându-se în vedere deplasarea populației dintr-o zonă geografică în alta.

Din punct de vedere geografic, Oltenia, favorizată de cei trei factori naturali: Dunărea, arcul munților Carpați și Oltul, are o unitate teritorială bine conturată. Individualitatea graiului oltenesc constă din trăsături care îl apropie fie de Banat, fie de Transilvania de sud, fie de Muntenia.

Referitor la antroponimie, cele mai multe nume de familie din Oltenia sunt, ca peste tot în țară, formate pe teren românesc. Numele de familie din sistemul oficial de denotație din Oltenia prezintă o structură obișnuită, comună tuturor regiunilor țării, ca dovadă a unității limbii române la nivelul onomasticii.

NOTE

¹ Numele supuse analizei noastre au fost selectate din baza de date a arhivei Laboratorului de Onomastică, de la Facultatea de Litere, Universitatea din Craiova. Această bază de date a fost constituită în anul 1994.

² Am redat atât numele ortografiat cu *â*, cât și pe cele cu *î*, deoarece ambele variante se întâlnesc în nomenclatorul oficial și nu ne putem pronunța unde este o greșeală de ortografiere și unde este vorba de dorința purtătorului numelui respectiv.

³ Această problemă a preocupat mai mulți cercetători, dintre care amintim: V. Vascenco, *Studii de antroponimie*, București, Editura Academiei, 1995, p. 12; Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, volum îngrijit de I. Pătruț, B. Kelemen, I. Mării, București, 1970, p. 205; Mariana Dinu, *Suffixul -otă*, în „Studii și cercetări de onomastică”, Craiova, Editura Universitaria, nr. 4, 1999, p. 419-423.

BIBLIOGRAFIE

- Bolocan, Gheorghe, *Dicționarul elementelor românești din documentele slavo-române, 1374-1600*, București, Editura Academiei Române. (Bolocan 1971)
- Bolocan, Gheorghe, *Dicționarul numelor de familie din România*, în „Studii și Cercetări de Onomastică”, Craiova, Editura Universitaria, 1996. (Bolocan 1996)
- Bolocan, Gheorghe, *Prenumele actuale – inventar și repartiție teritorială*, în „Studii și cercetări de onomastică”, Craiova, Editura Universitaria, 1999, nr. 4. (Bolocan 1999)
- Candrea, I. A., *Onomastica românească, cu privire specială la onomastica Olteniei*, [București], 1935-1936. (Candrea 1935-1936)
- Dinu, Mariana, *Suffixul -otă*, în „Studii și cercetări de onomastică”, Craiova, Editura Universitaria, nr. 4, 1999. (Dinu 1999)
- Goicu, Simona *Termeni creștini în onomastica românească*, Timișoara, Editura Amphora, 1999. (Goicu 1999)
- Goicu, Viorica, *Nume de persoane din Țara Zarandului*, Timișoara, Editura Amphora, 1996. (Goicu 1996)
- Ionescu, Christian, *Numele de familie românești*, în „Limba română”, XXXIX (1990), nr. 3. (Ionescu 1990)
- Iordan, Iorgu, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983. (Iordan 1983)
- Moise, Ion, *Onomastica comunei Domnești, județul Argeș*, Pitești, 1969. (Moise 1969)
- Petrovici, Emil, *Studii de dialectologie și toponimie*, volum îngrijit de I. Pătruț, B. Kelemen, I. Mării, București, 1970. (Petrovici 1970)
- Stan, A., *Cu privire la metoda culegerii numelor de persoane*, în „Cercetări de lingvistică”, anul X, nr. 1, Cluj, 1965. (Stan 1965)
- Toma, Ion, *Nume de persoane în satul Lăcrița (Dolj)*, în „Contribuții filologice”, I, Craiova, 1972. (Toma 1972)
- Vascenco, Victor, *Studii de antroponimie*, București, Editura Academiei, 1995. (Vascenco 1995)
- Vascenco, Victor, *Sistemul antroponimic lipovenesc. Privire de ansamblu*, în „Romanoslavica”, XXXVII, București, Editura Universității din București, 2001. (Vascenco 2001)

ABSTRACT

In this paper the author emphasizes the major ways in the creation of the family names: the anthroponymical conversion and the derivation, the last one using anthroponymical suffixes. The entire research refers especially to the surnames from Oltenia county. These names present a usual and a very common structure in all the Romanian counties. Thus, at the level of onomastics, this could be an additional proof of our linguistic unity.

Key words: anthroponymic system, family name, Oltenia